

MASTER NEGATIVE NUMBER

6015.21

*பேர்வாள்
வாள் 1, வீச்சு 21
January 03, 1948*

Record no. 2368

Pōrvā!

Vā! 1, vīccu 21

January 03, 1948

Record no. 2368

கள்: காஞ்சி, மணிமொழியார் தனி இதழ் அனா 14
எஞ்செழியன், B. A. (Hons.) வெளிநாடு அனா 2

சென்னை, திருவள்ளூர் ஆண்டு ககஎஅ விச்சு
மார்கழி கக 21
3-1-48 சனிக்கிழமை

மம் போன போக்கு

முழுக்க தவறு! கவர்
ரியாரும் தலைவர் பெரி
ருவரை ஒருவர் விட்
நேர்ந்தது குருகுலப்
த்தால் என்பது
கிப் பீடமும் உத்தி
டலமும் ஆரிய ஆதிக்
நாட்ட வந்த பலம்
பாசறைகளாய் மாறி
இந் நிலை கண்டு
வதும்பினார் பெரியார்;
உள்ளம் மகிழ்ந்தார்

மே—அதற்கொரு விதலைப்
போர் தொடங்க வேண்டும்
என்று எண்ணித்தான் பெரியார்,
அத்தகு விதலைப் போர்தனைத்
துவக்க எண்ணாத—எண்ண
முடியாத—எண்ணக் கூடிய
பரம்பரையில் தோன்றாத ஆச்
சாரியாரை விட்டுப் பிரிந்தார்,
தனியாக இருந்து போர்க்களம்
அமைத்தார், போராடினார் நியா
யத்திற்காக, போராடுகிறார் இன்
றும்

என்றெல்லாம்

கூறுவது தவறு! முப்பது
ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், தமிழ்
நாட்டிலே, ஏகாதிபத்தியத்தின்
கொடுங்கோன்மையை எதிர்த்து
எழுந்த ஆச்சாரியார்—பெரியார்
கூட்டு முன்னணி குலைந்து
போனது ஆரியத்தின் ஆர்ப்பாட்
டத்தை எதிர்த்தடக்க ஆச்சாரி

அவர் குலமாறு அல்ல!

“வால்மீகி இராமாயணத்
திற் கட்டிவிடப்பட்ட பொய்க்
கதையினை உண்மையென
நம்பி, கம்பனும், தமிழில்
அதனை எடுத்தும் பாடியது,
பண்டைத் தமிழாசிரியரது
மெய் வழக்கிலேயே பழகி
னார்க்கு உவர்ப்பினை யும்
வருத்தத்தினையும் தாராது
ஒழியுமோ?

“இவ்வாறு கம்பர் நட
வாத பொய்க் கதையாகிய
இராமாயணத்தைத் தமிழில்
மொழிபெயர்த்துச் செய்த
மையால், வடமொழிப்
பொய்வழக்கில் பழகிவிட்ட
அவரது நா, அதன்கண்
இலக்கியச் சுவை தோன்றக்
கூறவேண்டும் இடங்களி
லும் பொய்யாவனவே
புனைந்து கூறி இழுக்கினார்.
இங்ஙனமே, கம்பர்க்குப் பின்
வந்த தமிழ்ப் புலவர்களால்
லாரும் பொது மக்களை
ஏமாற்றுதற்பொருட்டு, பார்ப்
பனரும் கோயிற் குருக்கள்
மாரும் வடமொழியில்
வரைந்துவைத்த பொய்யான
புராணங்களையும் தல புரா
ணங்களையுமே பெரும்பாலும்
தமிழில் மொழி பெயர்த்து
வைத்துப் பண்டைத் தமிழ்
மெய் வழக்கினை அடியோடு
அழித்துவிட்டனர். இப்பிற
கால மொழி பெயர்ப்பு நூல்
களிலும் ஒரோவிடங்களில்
இலக்கியச்சுவை காணப்படு
மேனும், முதலிலிருந்து முடிவு
வரையில் அவற்றின்கட்
பொய்யாவனவே தொடுக்கப்
பட்டிருத்தலால், அவற்றின்
பயிற்சி மக்கட்கு மெய்
உணர்வினையும் மெய்யறிவு
விளக்கத்தையும் தராது.”

—இவ்வண்ணம் கூறிய
வர் ஆசிரியர் நமோநமஸ்கு
கூ. அவர் குலமாறு அல்ல;
சைவ சித்தாந்தக் கடல்!

யார் முனையாத காரணத்தால் தான் என்று மொழிவதும் தவறுதான்.

இருவரும்

பிரிய நேர்ந்த காரணம் என்ன தெரியுமா, உண்மைபான காரணம் என்ன தெரியுமா, ஆச்சாரியாருக்கும்பெரியாருக்கும் இடையே இருந்த “காதல் வாழ்க்கை” துண்டுபெட்டுப் போனதற்குரிய காரணம் என்ன தெரியுமா?

வினைவசம்!

ஆமாம், வினைவசம்! வினைவசம்தான் இருவரையும் பிரித்து விட்டது. உயிருக்குயிராய் இருந்த நண்பர்கள் இருவரும் பிரிய நேர்ந்தது விதியின் விளையாட்டால்! இல்லாவிட்டால், அவ்வளவு ‘கலந்த கேண்மையாய்’ இருந்தவர்கள் — உழுவலன்பும் கெழுமிய நண்பும் உடையவராய் இருந்தவர்கள் — (இதென்னப்பா சூனாமா, திரு. வி. க. நடை பயில்கிறாய் என்று கேட்டுவிடாதீர்கள், அவர் கோபித்துக் கொள்ளப் போகிறார்!)

இரு துருவங்களாய்

மாறிவிடுவார்களா? முன்னென்மனை இருவர் செயலையும் கட்டுப்படுத்தி யிராவிட்டால், இருவரும் இரு வேறுபட்டாளங்களைத் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்வது மட்டுமே யல்லாமல் ஒருவருக்கொருவர் நேர்மாறான — ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்ட இலட்சியங்களை முன் வைத்து தனித்தனியே நின்று தனித்தனி போராட்டங்களை நிகழ்த்துவார்களா? இதில் வினைவசம் கிடையவே கிடையாது என்று முடிவுசெய்து கொண்டால், இருவருடைய அரசியல் ஒற்றுமை திடீரென்று

பகைமையாய் மாறிவிட்ட காரணத்தான் என்ன?.....

எனக்குத்

தெரியும், நீங்கள் என்ன கேட்கப் போகிறீர்கள் என்று! சூனாமாவாயிற்றே நீ! சுயமரியாதை வீரனாயிற்றே! மதம் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டை என்று ஊரறிய, உலகறிய, உரத்த குரலில் கூவுபவனாயிற்றே! தலைவிதி தத்துவத்தை அறிவு எனும் சம்மட்டிகொண்டு, ஒங்கியடித்துத் தகர்ப்பவனாயிற்றே! நீயா வினைவசம் பற்றிப் பேசுவது! இதென்னப்பா நியாயம்! இதென்ன முறை என்றெல்லாம் நீங்கள் மடமடவென

கேள்விக் குறிகளை

என்மீது எடுத்தெடுத்து வீசுவீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். தெரிந்துந்தான் சொல்கிறேன், ஆச்சாரியார்—பெரியார் பிரிவு விதிவசத்தால் என்று. “என்ன நெஞ்சமுத்தமப்பா உனக்கு! சூனாமா என்று பெயரையும் சூட்டிக்கொண்டாய்—வினைவசத்தைக் காரணமும் காட்டுகிறாய்.” என்று கேட்கத் தோன்றும் உங்களுக்கு!

ஆனால் ஒன்று!

நான் மேலே சொன்ன கருத்து என் சொந்தக் கருத்தல்ல—என் சொந்தக் கருத்தாக இருக்கவும் முடியாது இது. நான்தான் விதியை நம்பாதவன் ஆயிற்றே! முன்வினை பின்வினை எண்ணங்களை மறுப்பவனாயிற்றே! மோட்சம் நாகம், பாவம் புண்ணியம், ஜீவாத்மா—பரமாத்மா இவ்வளவும்தான் என்னை நெருங்கவே நடுங்குமே! ஆகவே இந்த

அருமையான

எண்ணத்தை வெபெருமை எனக்கில்லை. “கல்கி” இருக்கிறான் என்றும் புனை பெயர் மறைந்திருக்கும் ரா. மூர்த்தி அய்யரைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்—மறைஞன் பாரதிக்கு மணிமொழி எழுப்பி என்றும் புகழை தனக்கும் தன் தவருக்கும் தேடிக்கொண்டு மலர்ச்சி எழுந்ததான் நான் குறிப்பிடுகிறேன். ஆச்சாரியார் “உற்சவரூல் அவர்” “விதி உலா” போது, “மூலவராக” அவருக்குத் தக்க தமிழ் நாட்டில் சேகரித்த

கீழ்ப்பாக்கத்து

வார வெளியீட்டின் யரையே தான் நான் குறிப்பிடுகிறேன்—அவர் தான் பெருமைக்கு உரியவர். மூன்று வாரங்களாக “கொரு தலைவர்” என்ற பில் கவர்னர் ஆச்சாரி பற்றிய தன் எண்ணத்தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்த அந்தக் கட்டுரையின் தான் அவர் இப்படிக்குறிப்பிடுகிறார். என் உங்கட்கு

நம்பிக்கை

இல்லையானால் 28-1 வெளிவந்த “கல்கி”யை இதழைத்தான்! தயவுபூட்டிப் பாருங்கள். உதெரிந்துவிடும் உங்களுக்கு

தெரிந்ததோ

இல்லையோ, உங்கள்னைப் பொத்திக் கொள்ள உடனே பொத்திக் கொள்ளுங்கள். சென்னை மாரில உ (11-ம்பக்கம் பார்க்க)

காமதேனு, அமெரிக்காவில்!

புராணப் புரட்டரின் பொய்யுரை அல்ல!

நேரில் காணும் நடைமுறை உண்மை!

“சாக்ரமஸ்”

ல், அமெரிக்க கண்டத்
மாடுகிறது காமதேனு!
ல்ல, பல நூறு காம
கள் இந்நாள், அங்கு
தொடங்கிவிட்டன.

வ பலப்பல அற்புதங்
கள் கண்முன்னே நடத்
டுகின்றன.

ற்றின் கண்கள் அமைந்
தும் விதமோ மகாமாயம்!
ன் செவிகளோ மின்சார
பொருந்தியவை!

வ, சோறு கேட்டால்
தரும் ரொட்டியும், பிஸ்
னும், வெண்ணெயும்
ம் என்று வேண்டினால்
முன்றையும் தரும். புத்
கிய உணவு வேண்டு
பதினாந்தே நிமிடங்
ணவு தயாரித்துத் தரும்.

காய் கறிகளின் ருசியும்
யும் கெடாவண்ணம்,
ன் இயற்கை இன்சுவை
யும் மாறாவண்ணம் மிக
ல் அவற்றைப் பக்குவப்
படுக்கும் உண்ணத் தரும்.

தண்ணீர், காபி, விஸ்கி,
வேறு பானங்கள் என்
தேவையோ அத்தனை
அவற்றால் தர முடியும்.

பில் டிகாஷன் அதிகம்
மா அல்லது சர்க்கரை
யும் இருக்கவேண்டுமா,
றைய இருக்கவேண்டுமா
பாலே இல் லா ம ல்
வேண்டுமா (பாலே இல்
பிதான இக்காலத்தில்
பலரும் அருந்து

கிறார்கள்!) எப்படி வேண்டு
மானாலும் சரி, அந்தக் காமதே
னுக்களைக் கேட்க வேண்டியது
தான் தாமதம், தடையின்றிக்
கிடைத்துவிடும்.

செருப்பைத் துடைத்து வண்
ணந் தீட்டிக் கொடுத்தல், பூட்சு
களுக்குப் “பாலிஷ்” போடுதல்,
கெட்டுப்போன பூட்சுகளை
ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு நல்ல
பூட்சுகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக்
கொள்ளுதல், தேவையானவர்
களுக்குத் தேவையான சட்டை
கள், கோட்டுகள், கைக்குட்டை
கள், துண்டுகள் இவற்றைபெல்
லாம் தேவையானபடி தருதல்—
இவ்வளவையும் அந்தக் காம
தேனுக்கள் செய்து முடித்து
விடும்—ஒரு சில நிமிட நேரத்
தில்!

இன்னொரு வேடிக்கை என்ன
தெரியுமா?

விற்பனையாளர்களாகக் கூட
வேலை செய்யும் அந்தக் காம
தேனுக்கள்!

கடைகளில் அவற்றைக்
கொண்டு வந்து நிற்க வைத்து
விட்டால், அவை வியாபாரம்
செய்யும். பண்டங்களைக்
கொடுத்து, விலையையும் தெரி
வித்து, பணமும் பெற்று, சில்
லறையும் கொடுக்கும்.

அவற்றை உதைத்தால், அடித்
தால், மிரட்டினால், தாக்கினால்,
திட்டினால், அதற்கெல்லாம்
பயந்துகொண்டு அவை பண்டங்
களைத் தந்துவிடமாட்டா. பணம்
கொடுத்தால்தான் பண்டங்களை
வெளியே காட்டும்.

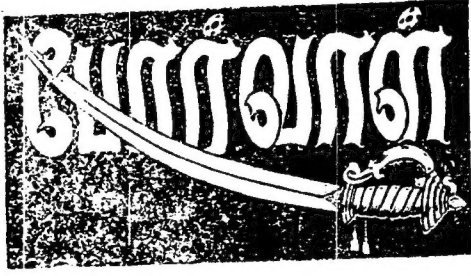
“காமதேனுக்கள்தானே! எவ்
வளவு பணமாயிருந்தால்
என்ன! அவற்றிற்கென்ன தெரி
யும்!” என்று எண்ணிக்கொ
ண்டு, பண்டங்கட்கு உரிய மதிப்
பினும்பார்க்கக் குறைந்த
பணத்தை அவற்றிடம் தந்தீர்
களோ, வந்தது மோசம்! சுடு
காட்டிற்குப்போன பிணமாகும்
அப்பணம்! கொடுத்த பணமும்
திரும்பாது. வேண்டிய பண்ட
மும் வாராது.

குறைவான தொகையில்லை,
சரியான தொகையே தருவோம்,
ஆனால் செல்லாத காசுகளைத்
தருவோம் என்று எண்ணி,
கெட்டுப்போன நாணயங்களை
யோ கள்ள நாணயங்களையோ
அவற்றிடம் எவரேனும் தருவ
ராயின், அவர்களுக்கும் அதே
கதிதான்.

அந்தக் காமதேனுக்கள்
பெரும்பாலும் எந்தக் கடைகளி
லும் இருந்து வணிகம் செய்
யும், ஆனால் சிறப்பாகப் புத்தக
சாலைகளில் அவற்றிற்கு விருப்
பம் மிக அதிகம்.

சிறுகதை, கவிதை, நாடகம்,
இலக்கியம், இலக்கணம் எத்
துறை சார்ந்த புத்தகம் தேவை
யோ அத்துறை புத்தகத்தைத்
தரும் வெற்றி அவற்றிற்கு
உண்டு.

சென்ற ஓராண்டில் மட்டும்
100,000,000 டாலர்கள் பெறு
மானமுள்ள பண்டங்கள் அவற்
றால் விற்கப்பட்டுள்ளன. இது
கிட்டத்தட்ட 40 கோடி ரூபாய்
ஆகிறது.

3-1-48 சனிக்கிழமை

கோவைமாநாட்டிற் கூடுவோரே!

தமிழர்தம் புத்தாண்டு பிறக்கும் நேரத்தில் கோவையிற் கூட்டும் தேசிய வாதிகளே, உங்களைத் தான்!

இரும்பு நெஞ்சு படைத்த வெள்ளை ஏகாதிபத்தியத்தின் அடக்கு முறை தர்பாருக்கு அணுவளவும் அஞ்சாது நின்று போரிட்ட அடலேறுகளே, உங்களைத்தான்!

குண்டாந்நடி வீச்சு மண்டை பைத் தாக்கிய போதும் நெஞ்சு சங்கலங்காது நிமிர்ந்து நின்று, தாயின் மணிக் கொடியைத் தாங்கி நின்ற திருப்பூர் குமாணின் கூட்டுத் தோழர்களே, உங்களைத்தான்!

அலை கடலில் மரக் கலம் செலுத்தி தமிழன் பண்பாட்டை நிலை நாட்டிய தீரன் சிதம்பரத்தின் பரம்பரையினர் யாம் என்று எக்காளமிடும் காங்கிரஸ் இளைஞர்களே, உங்களைத் தான்!

‘ஆகஸ்டு புரட்சியில் ஆயிர மாயிரம் ஆபத்திகள் எமைச் சூழ்ந்து நின்ற வேளையிலும் உம் கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என்னும் பண்பாடிய வண்ணம் பணியாற்றினோமே அன்றி, அலுப்பும் சலிப்பும், உற்று அடங்கிக் கிடந்தோமில்லை’ என்று முழக்க மிடும் மூவாணக் கொடியினரே, உங்களைத்தான்!

அன்றொரு நாள் ஆச்சார் யாரின் ஆர்ப்பாட்ட வேடத்தை நாட்டினர்க்கு நன்குணர்த்தி வைத்த காமராஜசே, தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் தலைவரே, உங்களுக்கும் தான்!

“பணமூட்டைகளைப் பிடித்துக் குலுக்குவோம்; பாட்டாளிகளை வாழ்க்கையின் கூட்டாளிகள் ஆக்குவோம்” என்று சமதர்ம முரசு கொட்டுகின்ற வல்லத்தரசுகளே, எவர்க்கும் வளையாத வீரர்களே, உங்களுக்கும் தான்!

தமிழ்நாடு தமிழருக்கே என்று “யாரோ சில வகுப்பு வாதிகள்” இட்டு வந்த “காட்டுக் கூச்சலை” தேசிய முகாமுக் குள்ளேயே எழுமாறு செய்து விட்ட சிவஞானங்களே, நண்பர்களே, உங்களுயுந்தான்!

கோவை மாநாட்டிற் கூட்ட இருக்கும் தமிழ் மாகாண காங்கிரசுச் சேர்ந்த தலைவர்களே, தளபதிகளே, கங்குர்களே, தொண்டர்களே, தோழர்களே, வீரர்களே, வீராங்கனைகளே, உங்கள் எல்லோரையுந்தான் அழைக்கிறோம், இங்கு வாருங்கள், ஒரு சிறு வார்த்தை, கேளுங்கள், பின் உங்கள் உள்ளம் உரைக்கும் வழியே நீங்கள் செல்லுங்கள்.

தமிழர் இல்லந்தோறும் இன்பப் பரப்பால் பொங்கி வழிந்த வேளையிலே உங்கள் மாநாடு கூடுகிறது. மகிழ்ச்சியும் மன நிறைவும் வீட்டுக்கு வீடு துள்ளிக் குதித்துத் தாண்டலு மாடிடும் நேரத்தில் உங்கள் விழா நடைபெறுகிறது. பஞ்சாபம் இஞ்சியும் வானுவர் கருப்பும் செந்நெல் அடிசிலும் தீங்கனி பிறவும் தமிழ் நெஞ்சில் கனிப்புக் கனல்வற்றிய சமயத்திலே உங்கள் பெருங் கூட்டம் நிகழ்கிறது. இந்த மகிழ்ச்சியும் மன நிறைவும் தமிழகத்தில் ‘ஒரு நாள்

விழா’ வாக இல்லாமல் பெற்ற நல்லிசையாக வேண்டாமா! தமிழ் நாடு தமிழர் தலை நிமிர்ந்து வாழ வகுப்பது உங்கள் கடமை! அதை நீங்கள் வேற்ற வேண்டாமா! பெணில் ஒரு சொல் கள்.

சீமைத் துறை அதிகார உரம் படைத்த உள்ளத் திரித்த நின்று போரிட்ட ஆதிக்க வெறி பிடித்த சர்க்கரைத் தைச் சட சடெனச் சாய்வே முன்னணி வீரரென நிற்க. இலண்டன், மேலாதிக்க கொள்வதா, அதன்முன் கட்டி நாம் நின்று வாழ் என்று கொதிப்போமோ? தோடும் கேட்டார்கள். கொதிப்பும் கோபமும் மி

னவை. அவை வெண் ஆறுபிரம் கல்லுக்கு அருகிலுள்ள அபிதார பித்தி நமக்கும் இடையே ஆணவச் சங்கிலி அறு அந்த ஆதிக்க வாதிகள் கொட்டமும் அடங்கிற்று நியத் துணைக்கண்டம், நந்ததலையைத் தூக்கவும் ஆரம் உள்ளம் இன்பத்தால் வும் ஆயிற்று. தன் வளையை இறுக்கக் கொண்டிருந்த பிரட்டின் பிடி தளர்ந்த எவரே மகிழார்?

மகிழ்ந்தோம்; மனம் நோம்; ஆரந்த சதந்தம் விட்ட தென்று ஆரவார ஆர்ப்பாட்டமும் புரிந்தது. அது வரையில் சரி. இன்று, தமிழ் நாட்டின் பிறந்த பொன்னாட்டின் தென்னாட்டின் நிலை என்ன எங்கள் தலைவர் பெரிய உங்களுடைய முன்னாள் அடிக்கடி எடுத்து உரை போலவும், உங்களிலேயே

சென்ற ஓராண்டாகவே நெந்து நவில்வது உலர், தெற்கு, வடக்குத் தலைதாழ்த்திக் கரம் குவித்து, அடியைக் கடியேன் நான் ன்டாடிப் பொடியேன்” ற மெல்லக் குறிப்பிட்டு டியிட்டு வாழ வேண்டிய னை இன்று உள்ளது?

அசியல் ஆக்க மன்றத்தில் ன் குரல் உண்டா? அங் தமிழ் உறுப்பினர்கள் ன் உரிமைபற்றி ஒரு நாளே டேசியதண்டா? பேச யுமா? பேச விவோரா வட டவர்? அங்கு கன்னடத் பேசிய திராவிட நண்ப ருவரை மூன்று திங்கள் கு ன் என்னி நகையாடவில் ன் அந்த மன்றத்தில் வீற்றி ன் வடநாட்டு நண்பர்கள்?

சன்னி சட்டமன்ற காங்கி ருமுவினரும் தொட்டதற் னம் வடநாட்டுக் காங்கிர டாக்கிது என்ன என்று ன் எதிர்பார்த்துத் தன் ன் பற்றத் தொடங்குகின்ற மறைந்துபோன பிரகாசம் னிலும் இன்று வாழும் னாரர் ஆட்சியிலும் இதற் னுதாரங்கள் ஏராளம் அல்

ன்னாட்டில் உள்ள அரசி னியக்கங்கள் அத்தனையும் முகமாக ஆதரிக்கும் ஜமீன் னும் ஒழிப்பு இன்று ஒத் யாடப் பட்டதற்குக் கார வடநாட்டவர் குறுக்கிடு ன?

நர் ஏமாந்த காலத்தில் ன் கொண்ட ஜமீன்தார் னதார்க்கு நஷ்ட நடு தரு நவறு என்று திராவிடம் ன் மானில அரசிய குறித்த தொகையை

யும் பார்க்க இருமடங்கும் மும் மடங்கும் மிகைப்பட்ட தொகை கொடுக்கவேண்டுமென கட்டளை பிறப்பித்தது டில்லிதானே?

உண்பொருள் பங்கிடும் கட்டுப்பாடும் இந்நாள் எடுபடக் கூடாது என்று சென்னை அரசிய லார் கூறிக்கொண்டிருந்தவேளை “எடுத்தெறி, அவ் விரண்டையும்” என்று ஒரு தாக்கீது தோன்றியதும் விர்தியத்திற்கு அப் பக்கம் இருந்துதானே?

“நெல்லுக்கு விலை, கூட்டித் தரவேண்டும்—அப்போதே உழ வர்க்கு உழுவதில் ஓர் உற்றம் தோன்றும்” என்று முத லமைச்சர் ஓமந்தூர் இராமசாமி யார் கூறிய ஞான்று “அது கூடாது, முடியாது, ஆகாது, நட வாது” என்றெல்லாம் ஆர்ப் பாட்ட வேடம் பூண்டு, அமைச் சர் கருத்தைச் சிதைத்தவரும் ஒழித்தவரும் “மேலிடத்து” மன்னர்கள்தாமே?

இதற்கெல்லாம் என்ன பொருள்? தமிழகத்தில் உரிமை தவழ்கிறது என்று பொருள்? தென்னாட்டில் வீடு தலை ஒளி தோன்றிவிட்டது என்று பொருள்? எல்லாரும் ஓர் விலை, எல்லாரும் ஓர் நிறை, எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்று பொருள்? வடக்கு உயர்ந்தது, தெற்கு தாழ்ந்தது என்றல்லவோ பொருள்?

எந்த ஆச்சாரியாரை உங்கள் உள்ளம் வேண்டாம் என்று வெறுத்துத் தள்ளிற்றோ அவ ரைத்தான் சுந்தர புருஷன் என்று சொல்லி இமயத்தின் உச்சியில் எடுத்து நிறுத்திற்று வடநாடு.

எவருடைய தலைமை தமிழ் நாட்டிற்குக் கூடாது என்று உங்களால் அழுத்தத் திருத்த

மாகக் கூறப்பட்டதோ, எவரு டைய போக்கு ஆகஸ்டுப் போராட்டத்தின்போது ஊழியர் நம்பிக்கையை இழந்து விட்டது என்று உங்களால் உரைக்கப் பட்டதோ, எவருடைய சூழ்ச்சி யையும் விளைத்திறனையும் நீங்கள் துச்சமென ஒதுக்கித் தள்ளி னீர்களோ, எந்தத் தலைவரிடம் தமிழகத்தின் “பிடி” சிக்கினால் தமிழகம் சிதைந்துபோய்விடும் என்று நீங்கள் அஞ்சினீர்களோ, அதே தலைவரைத்தான் தெரிந் தெடுத்துக் கைலாகு கொடுத்துக் கவர்னராக்கிற்று, ஏன், சுவர் னர் ஜெனரலும் ஆக்கிற்று வட நாடு.

எவர் உங்கள் அன்பையும் ஆதரவையும் கவர்த்துகொண்டு திருப்பரங் குன்றமேறி நின் றாரா அவரையும் அவர்குழு வினரையும் சதிகார்க்கும்பல் என்று நெஞ்சம் நடுங்கும் முறையில் பழி கூறிற்று வடநாடு

அதே வடநாட்டென்தான் நீங்கள் இன்னமும் இணைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

அந்த வடநாட்டேதான் இன்ன மும் உங்களைக் கீழிருத்தி, தான், மேலிருந்து கொண்டு, புதிய ஏகாதிபத்திய முறையில் பழைய ஆண்டான் அடிமைத் தத்து வத்தை நிலை நாட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

டில்லி செங்கோல்தான் உங் களை ஆட்டுவிக்கிறது; உங்களை மட்டுமா, தமிழகத்தையே ஆட்டு விக்கிறது; தமிழகத்தை மட் டுமா, தென்னாடு முழுவதையுமே ‘பலமான மத்திய சர்க்கார்’ என்னும் மாயமான் வேட்டை காட்டி, ஆட்டுவிக்கிறது.

விடுதலை கிடைத்தது உண்மை தான்; ஆனால் அந்த விடுதலை

யைத் தட்டிப் பறித்துக்கொண்டது வடநாடு.

உரிமை எனும் வெண்ணிலா விண்ணிலே வட்டமிடத் தொடங்கியது மெய்தான். ஆனால் அந்த முழு நிலவின் தண்ணொளி நம் தாயகம் முழுவதும் பரவா வண்ணம் தடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றன வடநாட்டுக் கார்பு மோங்கள். இம் முகிலைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளிவர வேண்டும் அந்த முழுமதி. அப்போது தான் அதன் அழகு பூணத்துவம் பெறமுடியும்-அதற்குமுன் பெறுவதென்பது இயலாது.

சிலர் ஏறுதான் தமிழகம். ஆனால் அது சிறையில் அல்ல வோ சீரழிந்து கிடக்கிறது!

வேங்கைச் காடுதான் நம் நாடு. ஆனால் இங்கு சிறு பிள்ளை அல்லவோ ஆட்சிக் கூடாரம் அடித்தவிட்டன!

“மானமொன்றே நல் வாழ்வு வெனக் கொண்டு வாழ்ந்த நம் தமிழ் வேந்தர் பூனைகள் அல்லர்; அவர் வழி வந்தோர் புலி நிகர் தமிழ் மாந்தர்!”—ஆம்! அவர் அத்தன்மையர்தாம். ஆயினும் அவர்தம் கைகளிலும் கால்களிலும் இடப்பட்டுள்ள இருப்பு விலங்குகள் தகர்க்கப்படா முன்னம் அவர் என் செய்வர்?

உங்களைத்தான் கேட்கிறோம்; வெள்ளையர் ஆட்சியை வீழ்த்த முனைந்து நின்ற உங்கள் உள்ளங்களைத்தான் கேட்கிறோம்; உச்சமிது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே என்று கவிபாடிய உங்கள் மன உறுதியையும், தியாகச் சிந்தையையும், தீரத்தையும், வீரத்தையும் முன் நிறுத்தித்தான் கேட்கிறோம், தமிழர் வாழ்வு அடிமை வாழ்வாய் இருக்கக்கண்டும்

உங்கள் தோள் துடிக்கவில்லையா? முச்சங்கம் கண்டு முத்தமிழ் வளர்த்த மூவேந்தர்களின் பரம்பரைக்கு இந்த அவல நிலை எற்கும் என்ற எண்ணமா? கங்கை கொண்டானையும் ஈழம் வென்றானையும் இமயவரம்பனையும் ஆரியப்படை கடந்தவனையும் அடுத்தடுத்துத் தோற்றுவித்த அதே இனத்தவர்க்கு இந்த நிலை ஏற்படக் கண்டும் நீவிர் ஒய்ந்திருத்தல் நீதியா? இது முறையா? தமிழ்க் குடியில் பிறந்தவர்க்கு இது ஆகுமா? வெள்ளையரை வீரட்டிய வீரர் எனும் விருது பெற்றவர்கள் வடநாட்டுக் கொள்ளையரை மட்டும் விட்டுவைக்க ஒப்பி நிற்கல் அறமா! அல்லவே! ஆகவே தான் கூறுகின்றோம்:

கோவையிற் கூடிடும் தேசிய வாதிசுளே, சற்றே சிந்தித்துப் பாரீர், தமிழ் நாட்டின் தனி உரிமையை நிலைநாட்ட வாரீர், திராவிடக் கூட்டாட்சியின் இன்றியமையாமையைக் காணீர், அது

வேண்டுவதுதான் என உங்கள் உள்ளம் உரைத்திடுமாயின் விடநாடு திராவிடருக்கே இலட்சிய கீதத்தை முழங்க தயங்காதீர்.

தென்னாட்டின் விடுதலை போர் உடனடியாகத் தொடரப்பட வேண்டிய அகற்குரிய போர்க் கொள்கை உயர்த்துவதாயின், நம் எம்மீனார் தம் பின் வகு அணி அணியாக. இல்லை, உயர்த்துவதே முறை என சரிபே, உயர்த்துகிறோம், ரொலம் வாரீர் போர்க்கு திந்து.

போர், இனிய தமிழகத்தை அதை உள்ளடக்கிய விடத்தை அடிமைச் சூழலிலும் மீட்பதற்கு! போர் நோக்கமும் விளையும் இருக்கும் பொது, ஆகவே எம்மீனார் சரி என்று படுமாயின் எம்மீனார் கை குலுக்க வாரீர், இலட்சிய செல்வோம் போர்ப் பாதுகா

போர்வாள்

பொங்கல் மலர்

பக்கம் 60

விலை அறுபது

தனிப்படி வேண்டுவோர் 0-9-0 தபால் தலை அனுப்பவும். சிறந்த கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் கொண்டது.

அழகிய அமைப்புடையது.

விற்பனையாளர்கள் தேவையான படிசூட்டுப் படிக்கு 4 அணு வீதம் முன் பணம் அனுப்பிப் பதிந்து கொள்ளவும்.

சொற்ப படிசூட்டு அச்சிடப் படுகின்றன வேண்டுவோர் உள்ளூர் விற்பனையாளரிடமோ அல்லது நேரில் எம்மிடமோ பதிந்துகொள்ளவும்

“போர்வாள் நிலையம்”

147, பவழக்காரத் தெரு, சென்னை 1.

சுவேரி ராகம்

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சூழல் உல்லாசமும் அவளை மீட்டது. என் கைவிரல் முழுவதும் இசைந்தன. கண்கள் மூடிக் கோற்றத்தில் அலையாக எழும்புவந்தன. கிழிந்த மெய்ப்பாடுகளைக் கண்டு களித்தன. மோருழலிலிருந்து கௌரியினைக் கௌரியினிடமிருந்து விட்டும் மாறி மாறிப் பிழைத்துவந்தது. இசை விமையால் மேலும் மேலும் மலர்ச்சியும் பெற்றுவந்தது. மிகச் சற்று நேரத்திற்குப் பரிபூரண அழகுடன் விசித் திகழ்ந்தது. காட்சியைக் கண்கள் பார்த்தும், உள்ளம் கண்வழியே மீட்டது. கைவிரல்கள் தம் மைய மறந்து விட்டன. மிகைத் தவறிக் கீழே வீழ்ந்து அதைக்கூட நான் க்கவில்லை. அவளுடைய கைக் கண்டு, அவள் நோய் தாடிவிட்டது என்றெண்ணி, களிப்புக் கடலில் காடத் தொடங்கிய என் கைச் ‘சற்றே நீ பொறு’ கையமர்த்திவிட்டு “கௌரி, நீ” என்று மெல்லக் கூப்பிட்டேன். கௌரி பேசவில்லை. கிழிந்த நெற்றியில் கைவைத்த பார்த்தேன். இமயத்தின் போல் ஒரே குளிர்ச்சி. அந்நிர்ச்சி என் கையைச் சுட்டிகையை மட்டுமா, உள்ளத் சுட்டது. சுருண்டு போய்விட்டான். கௌரி, இறந்து விட்டாள்!

அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டாள். “என் அன்பே, நீ பாடு” என்று எனக்குச் விவிட்டு, நான் குழல் கவி பாடிக்கொண்டிருந்த நிலை, அவள் என்னை விட்டுப் போய் போய்விட்டாள். ராகம் பாடிக்கொண்டிருந்த நான். புன்னகை முகத்துடனே அவள் பரந்த மையே நிரந்தர கீதம் கீழ் போய்விட்டாள். உள்ளத்தில் இன்பச் சுடர் பற்றி விளக்கு அணைந்து

விட்டது; வறண்ட பாலேநிலத்தில் அன்புநீர் பாய்ச்சிவந்த தண்புனல் ஓடை மறைந்துவிட்டது; பார்க்கும் விழி தன்னை விட்டுப் பாயும் ஒளி மறைந்துவிட்டது; தோயும் மதுவை இங்கிருத்தி. அதில் தோன்று சுவை வங்கோ சென்றது; கவிதை ஓவியம் இங்கிருக்க அதிற் காணும் இன்பம் பறந்துவிட்டது. கௌரி போய் விட்டாள். போனவர் மீண்டு வாராத இடத்திற்கு அவள் போய் விட்டாள். என்னைத் தனியே விட்டு விட்டு அவள் மட்டும் போய் விட்டாள். எனக்காகத்தான் சொந்த ஊரைத் துறந்து, சொத்து சுகத்தை மறந்து, பெற்ற தாயைத் தந்தையையும் நினையாது, உற்று உறவினரையும் எண்ணாது இந்தச் சிற்றூருக்கு வந்தாள். என்னோடு வாழத்தான் வந்தாள். வந்தவன் சென்றுவிட்டான்—வந்த இடத்திற்கல்ல, வான வீதியிலே உலவ! காற்றின் அசைவிலே மகிழ! நீரின் தன்மையில் தவழ! அனலின் வெம்மையில் மகிழ!

கௌரி—என் வாழ்வின் விளக்கம்—இனித் திரும்பி வாராள். வந்தனக்கு வாழ்வளிக்க மாட்டாள். வாழ்வளிக்கும் எண்ணந்தான் அவள் பாலில்லை.

கௌரி—தூய்மையின் வடிவம்—காதலின் மேன்மை—அன்பின் எல்லை—வரையாத ஓவியம்..... அவள் அன்று கண்களை மூடிக் கொண்டாள். அந்தக் கண்கள் இனி என்னைப் பார்க்க மாட்டா. அவள் கரம், அவள் இறுதி எய்திய போதும் என்னை அணைத்தபடி இருந்தது—ஆனால் அந்தக் கரம் வாழ்க்கையில் இனி என்னைத் தூக்கிவிடப்போவதில்லை”

* * *
அத்துடன், அவர், தான் சொல்லி வந்ததை நிறுத்தினார். அவர் கண்களில் நீர் வழிந்தோடியது. எங்களுடைய கண்களிலும் நீர் துளித்தது.

“பிறகு என்ன நடந்தது?” என்று அவரைக் கேட்டோம்.

“என்ன நடந்திருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?” என்று எங்களுடைய கேட்டார்.

பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்தோம். பிறகு அவரே சொன்னார்.

“உண்மையில் பிறகுதான் என் வாழ்க்கையில் உண்மையான

மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஒரு நாள் அந்த ஊரிலேயே உள்ள ஒரு வாராவதியின் மீது உட்கார்த்த வாறு வருங்காலத்தில் என்ன செய்வது என்று எண்ணமிட்டபடி இருந்தேன். ஒரு வண்டி எதிரில் வந்துகொண்டிருந்தது. அதனுள் யாரோ கிடத்தப்பட்டிருந்தார்கள். குழந்து வந்துகொண்டிருந்தவர்கள் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டும் அழுதுகொண்டும் இருந்தனர்.

வண்டி அருகில் வந்ததும் உள்ளே இருந்த உருவம் தெரிந்தது. யாரோ ஒரு பெண் நினைவிழந்து கிடந்தாள். அவளுடைய புடவை யெல்லாம் குருதி வெள்ளத்தில் நனைந்து கிடந்தது.

விசாரித்ததில் அவள் ஆலையில் வேலை செய்பவள் என்றும், கார்பு மினி என்றும், வறுமையினால் போதிய உணவின் நிச்சொர்வுற்று, வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போதே மயக்கமாய் விழுந்ததால் இயந்திரத்தில் சிக்கிக் கொண்டாள் என்றும் கூறப்பட்டது.

குரு பல்பிபாடி
உபயோகப்படுத்துக
எல்லா உள் ஷாய், மருந்து
வியாபாரிகளிடம் கிடைக்கும்.
டிஸ் 1 ரூ. 5 அணு.
பாக்டர். ஏ. மதுரம் சன்ஸ்,
குருமருந்து சாலை, திருச்சிப்பள்ளி.

அந்தச் செய்தி மின்னல் வேகத்தில் என் உடலெல்லாம் உள்ள மெல்லாம் பாய்ந்தோடியது.

கௌரி மட்டும் சூல் கொண்டிருக்கவில்லை! அவளும் தான்!—தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் அவளும் தான் சூல் கொண்டாள்! வறுமை கௌரியைக் கொல்லு வதற்கு மட்டும் காரணமாக இருக்க வில்லை—இன்று தொழிலாளி வர்க்கத்தையே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எலும்புருக்கி நோயைப் போலச் சாகடித்துக் கொண்டு வருகிறது.

இதுதான் இன்றைய உலக நிலை, என்பது எனக்கு விளங்கியது.

என் சிந்தனை சொல்லிற்று:

இன்றைய சமுதாய அமைப்பு ஒரு பலி பீடம். அதில் ஒரு கௌரி மட்டும் சாகடிக்கப் படவில்லை. நாளுக்கு நாள், மணிக்கு மணி, விநாடிக்கு விநாடி, ஆயிர மாபிரம் கௌரிகள் இந்தப் பயங்கர பலி பீடத்திற்கு இரையாகி வருகின்றனர்—இல்லை—இரையாக்கப்படுகின்றனர்.

மக்கள் மன்றத்தில் இன்பம் அரசோச்ச வேண்டுமானால், இல்லாமையும் போதாமையும் இனி இவ்வுலகிலே இல்லாமற் போக வேண்டுமானால், பசியும் பிணியும் பகையும் நீங்கி வளமும் வாழ்வும் அமைதியும் ஒங்க வேண்டுமானால், இந்தப் பலி பீடம் சுக்கு தூறுக உடைத்தெறியப் படவேண்டும்.

எந்தச் சமுதாய அமைப்பு 'கௌரி'களின் குருதி வெள்ளத்தின் மீது உயரப்பார்களின் வாழ்க்கைப் படகுகளை ஓட்ட எண்ணுகிறதோ—எந்த "மேல்—கீழ்" உணர்ச்சி ஒரு சிறு கூட்டத் தாரை மேலுக்கு உயர்த்தவும் மற்ற பெருங் கூட்டத்தாரை என்றென்றும் மீள முடியாத அடிமைப் படுகுழியில் வீழ்த்தவும் முனைந்து நிற்கிறதோ, எந்த சாதிப் பிரிவுகளும் சமயப் பிணக்குகளும் "அன்று எழுதிய எழுத்து"களும் பாட்டாளிகளின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்தை அணை போட்டுத் தடுக்கின்றனவோ, எந்த முதலாளித்வமும் புரோகிதத்வமும் மக்கட் கூட்டம் வறுமையில் உழல்வதைக் கண்டு எள்ளி நகையாடுகின்றனவோ அவற்றை ஒழித்தே நீர வேண்டும்.

மூட நம்பிக்கையிலும் அறிவீனத்திலும் உழன்று உழன்று, தன் வாழ்க்கையை வதைத்துக் கொண்டு, பிறர் வாழ வழி வகுக்கும் உழைப்பாளியின் உள்ளத்தைத் தட்டி எழுப்ப வேண்டும். அந்த உள்ளத்தின் உள்ளே உறைந்து போயிருக்கும் தலைவிதி நத்துவத்தை அங்குமின்று துரத்தி அடித்து, இனி எந்நாளும் அங்கு மீண்டும் எட்டிப் பாராவண்ணம் இருக்குமாறு வழி செய்தல் வேண்டும். பின்னே அந்த உள்ளத்திற்குள் நெருங்கும் புது உறுதி என்னும் அடிப்படைமீது எல்லார்க்கும் எல்லாமும் இருப்பதான புதுவையம் தோன்றும். அங்கே இது எனது, என்னுமோர் கொடுமை இருக்காது. வீணில் உண்டுகளித்திருப்போர்க்குக் கொஞ்சமும் இடம் இருக்காது. எலிகள் புசிக்க எலாம் கொடுத்தே சிங்க ஏறுகள் ஏங்கிடும் அமைப்பு இருக்காது. புலிகள் நரிக்குப் புசிப்பளித்தே ஒரு புதரின் தூங்கிடும் பேதமை இருக்காது. இலையே, உணவிலையே, கதி இலையே எனும் எளிமை துளியளவும் அப் புது வாழ்க்கை நிலையத்தில் இருக்காது...

என் சிந்தனை அலைகள் ஓய்வதற்குள் அந்த வண்டி வெகு தூரம் போய்விட்டது.

வாராவதியை விட்டு எழுந்தேன். புது மனிதனேன். அன்று நான் கனவு கண்ட இலட்சிய உலகத்தை அமைக்கும் புரட்சிப் பாதையில்

முன்னமே வெகு வேகம் சென்று கொண்டிருக்கும் கச் சிற்பிகளின் இயக்க என்னுலான பணி புரிவது சூளுரைத்துக் கொண்டு அன்று தொடங்கிய பணி தான் இன்றளவும் ஆய்ந்து செய்து வருகிறேன். நேரம் நான் வருகிறேன்." சொல்லிவிட்டு, மடமட நடையைக் கட்டத் தொடர்ந்தார் அந்தக் கிழவர்.

நாங்களும் எழுந்தோம். நெடுநேரம் ஆகிவிட்டதைத் தோம். தூக்கம் வேறு கண் சுழற்றியது, கொட்டாவி வாறு வீட்டை நோக்கிப் புறமே.

கொஞ்ச தூரம் சென்றது வின் இசை மிதந்துவந்தது. செவிகளில் விழத் தொடங்கியது. அது சாவேரி ராகமாகத்தான் தது. ஒருக்கால், விடைபெற்ற சென்ற அக் கிழவரை மீ அதே இடத்திற்கு வந்து பாடத் தொடங்கிவிட்டாரோ, லது, முன்னே அவர் குழுவின் ஊறித் தினைத்த எங்கள் உ ஒவ்வொன்றும் தனக்குத் அந்தப் பண்பாடத் தொடங்கிவிட்டதோ, உண்மை தெரியக் ஆனால் இசையின் இனிமைகள் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தைத் தன்னோடு இணைத்துக் கொள்ளப்பது மட்டும் உண்மை. (முற்றிற்று.)

கைகண்ட பலன்!

சர்க்கரைப் பங்கீடு இருந்தபோது

சர்க்கரை விலை

வீசை ரூ. 0-15-6

சர்க்கரைப் பங்கீடு போனபின்

சர்க்கரை விலை

வீசை ரூ. 1-8-3

இந்த விலையும் அரசியலாரே இன்று ஏற்படுத்தியுள்ள விலை. பங்கீடு போகவேண்டும் போகவேண்டும் என்று பேசினார்களே தேசபக்தர்கள், பங்கீடு போனதால் வந்த பலன் இது!

பக்கம் தொடர்ச்சி)

சின் ஆணை இது. டாக்டர்
பிராயன் அவர்களின்
கட்டளை இது! நம் மக்
குகையில்

மும்

புமே அல்லாமல் துன்பம்
கூடாதென்னும் நல்
ததால் தூண்டப்பட்டு
தீர்ப்பித்துள்ள தாக்கீது
மும் பெற்றுள்ள விடுதலை
தீர்வராலும் பறிக்கப்
பின்று நிலவ வேண்
பன்னும் பற்றுள்ளங்
அவர் தந்துள்ள ஆய்
து. பறங்கிப் பேட்டை
வேறு கழகங்களின் சார்
தப்பட்ட

வீரர் 'வில்

மை தாங்கும் பேறு'
அவர். அப்போது
இந்த எண்ணம் தோன்
அவருக்கு. பொதுக்
தில் சொல்லவும் தவற
இதனை. அவர்

பிச் சொன்னார் தெரி
இதோ அவரே பேசு
களுங்கள்: "இந்திய
நாம் எல்லோரும்
தோள் போட்டு
செய்ய வேண்டிய இக்
தென்னிந்தியாவில்,
ட்டை மேலும் பிரிக்க
மென்று ஒரு கிளர்ச்சி
ள்ளது. இந்த இருப
தூற்றாண்டில் இப்படி
இதைவிட மடமை
இருக்க முடியாது.

தான்

உங்களிடம் யாராவது
கிணல் அந்தப் பேச்சு
செவிகளில் புகாவண்

ணம் உங்கள் செவிகளைப்
பொத்திக்கொள்ளுங்கள்."

நியாயந்தானே!

டாக்டர் சுப்பராயனின் இன்
றைய அரசியல் குரு ஆச்சாரி
யார் அன்றோர் நாள் சென்னை
முகலமைச்சராய் இருந்த போது
கூறினார், "எனக்குச் செவி
ஒன்று கேளாது. என்னை எவ
ரேனும் எதிர்த்தால் அவர் பக்
கம் திருப்புவேன் அந்தக்
கேளாத காதிலே" என்று! குரு,
தன் காது கேளாது என்று
சொன்னால், சிஷ்யர், பிறர் காது
களையும் கேளாதனவாக்க முயல்
வது முறை தானே! ஆகவே
டாக்டர் சுப்பராயன் கூறிய
இந்த வாசகத்தில் வியப்பதற்
கொன்று மில்லை. ஆனால் வியப்பு
என்னவென்றால் இதே

குரு—சிஷ்ய

முறையைத்தான் என் வீட்
டுப் புறக்கடையில் வாழ்ந்து
வரும் பழம் பூனை ஒன்றும் கை
யாள்கிறது. சிற்சில சமயங்
களில் அது திடீர் திடீரெனத்
தன் கண்ணை மூடிக் கொண்டு,
மெள்ள நடந்து வந்து, அடுக்
களையில் உள்ள பலகாரங்களை
"ருசி" பார்க்கத் தொடங்கு
கிறது. இது ஏன் என்று
எனக்கு நீண்ட நாட்களாகத்
தெரியாமல் இருந்தது. கடைசி
யில்,

உளநூல் வல்லார!

ஒருவர் கூறினார், பூனை, தன்
கண்ணை மூடிக் கொண்டால்
உலகமே இருண்டு விட்டது
என்று எண்ணிக் கொள்ளுமாம்.
அந்த 'இருட்டு வேளை'யில்,
தான் திருடினால், பிறர் காணார்
அதனை என்ற நினைப்பாம்
அதற்கு. இந்தப்

பூனையின்

கதைபோல் அல்லவா இருக்
கிறது டாக்டர் சுப்பராயன்

கூறும் யோசனை! யாரோ சிலர்
தம் காதைப் பொத்திக் கொண்
டால் திராவிடஸ்தான குமுதம்
அடங்கிவிடுமோ! அது என்ன
காளான காலையில் மலர்ந்த
மாலையில் அழிந்து விட! ஆபிர
மாயிரம் இளைஞர்களின் இரு
தய கீதம் அல்லவா அது!
வாழ்ந்து கெட்ட சமுதாயம்
ஒன்று, தன்னைத்தான் உணர்ந்து
கொண்ட காரணத்தால்

தலை நிமிர்ந்து

நின்று, தன் சிறப்பைச்
சதைத்தாரின் செல்வாக்கைச்
சதைத் தொழித்து விட்டு, தன்
இனம் வாழ வகுக்கும் வழி
அல்லவா அத் திராவிட நாட்டுப்
பண்! "செவி மூடு விழா"க்
கனம் வேறு செப்பிடு வித்தை
கனம் திராவிட நாடு திராவிட
ருக்கே என்று தென்னாட்டில்
அதிர்ந்தெழும் அந்த வீர
ஒலியை.

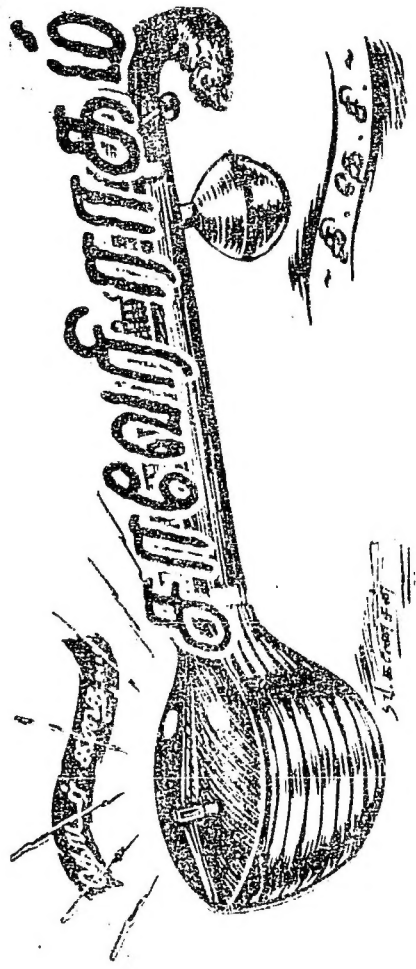
அடக்கவா

முடியும்? முடியாதே! அது
முடியுமானால், கடல் அலைபைச்
கைத்தடிக்கொண்டு அடக்குவதும்
முடியுமே! பசிப் பிணியைத்
துப்பாக்கி வேட்டு கொண்டு
தீர்த்துக் கட்டுவதும் இயலுமே!
தொழிலாளர் குமுறலை 144 உத்
தாவுகளும் 124 A-க்களும்
தணித்து விடல் நிகழுமே!
ஞாயிற்றின் தோற்றத்தையும்
வெண்ணிலவின் பவனியையும்
தடுத்த விடல் ஆகுமே! அவை
அனைத்தும்

நடவாத

செயல் எனில் இன்பத் திரா
விடம் உருவாதலை மட்டும்
தடுத்த விடல் ஒல்லுமோ? அர
சியல் உலகில் பழுத்த பழமாகிய
டாக்டர் சுப்பராயனிடமிருந்தா
இந்த உதவாக்கரை யோசனை
பிறப்பது!.....

(12-ம் பக்கம் பார்க்க)

[சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி]

சத்திர சிகிச்சை செய்து ஓர் உடலில் இருந்த இரு உயிர்கள் இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டன. குழந்தையின் மெல்லிய ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்து கர்வம் கொண்ட அதன் தாய் இன்னும் சில மணி நேரத்திற்குள் இந்த உலகத்தை விட்டே போய்விடப் போகிறாள் என்பதை எண்ணும் போது இந்தப் பரந்த உலகமும், மேல் உள்ளவான் வெளியும் என்னைச் சுற்றிச் சுழல்வது போல இருந்தது. நான் கண்கலங்கிக் கதிகலங்கி நின்றேன்.

கொளிரல் உணர்வோடு படுக்கையில் கிடந்தாள். அதிக ரத்தப் போக்கினால் முகம் வெண்மையாக வெளுத்திருந்ததும் ஒரு விதத்தில் அழகாகத் தான் இருந்தது. மற்ற நாட்களை விட அன்று மிக அமைதியாகக் காணப்பட்டாள். இந்தச் சூது நிறைந்த துட்ட உலகினின்றும் தனக்கு விடுதலை கிட்டி விட்டது என்ற மகிழ்ச்சியினாலேயே என்னவோ அவ்வளவு அமைதியாக விளங்கினாள்.

என்னை அருகில் அழைத்தாள். சென்றதும் என் மடி மீது தன் தலை வைத்து ஒரு கையால் என் கழுத்தைச் சுற்றியவாறு குழந்தையைச் சுற்று நேரம் நோக்கினாள். அடுத்த கணம், புன்னகை பூத்த அவள் முகத்தில் சிந்தையின் கிறல்கள் பல விழுந்தன.

“நான் மன அமைதியுடன் பிரிவதற்கு உங்கள் விருப்பம் உண்டல்லவா!” என்றாள்.

“என்ன? சொல்லு” என்றேன்.

“எனது கடைசி விருப்பம் ஒன்று. இந்த மடி மீதே—எந்த

மடி மீது சாய்ந்தால் ஏழ்மையை யும் தந்தையின் பிரிவையும் உலகத்தின் அவதூறையும் மறக்க முடிந்ததோ—அந்த மடியிலிருந்தே உபிரை விட்ட விரும்புகிறேன். இறக்குமன் கடைசி முறையாகத் தங்கனின் இனிய குழல் இசையைக் கேட்க விரும்புகிறேன். மக்கள் இறக்கும் தறுவாயில் பகவத்கீதை யையோ திருவாசகத்தையோ விவி விய தூலையோ மற்ற மதக் கோட்பாடுகளையோ கேட்டுக் கொண்டே இறந்தால் நற்கதியடைவார்கள் என்று கூறுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால் இறக்கும் தருணத்தில் இசையை விரும்புகிறேன். மறுக்காதீர்கள்” என்றாள்.

“இந்தச் சமயத்திலா இசை” என்று கூறி விக்கினேன்.

“பாவம்! என்னால் தானே இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் ஆளானீர்கள். இனி உங்களுக்கு விடுதலை கிட்டிவிட்டது என் பிரிவால். கால தாமதம் செய்யாதீர்கள். ஊதுங்கள் குழல் கொண்டு, அந்த **சு-வே-ரிசாராகும்**.”

மரணம் அவளைத் தழுவிட விரைந்தோடிவரும் வேளைதான் அது. என் வாழ்க்கையில் இன்பத் தேன் பிலிற்றி வந்த அந்த வண்ணத் தாமரையைக் காலக் கள்ளன் பறித்தெடுத்துப் போகத் துணியும் நேரம்தான் அது. தாங்கரிய துக்கத்தால் என் நெஞ்சம் துடிதுடித்துத் தேம்மித் தேம்மி அழும் சமயம் தான் அது. எனக்கும் இன்ப வாழ்விற்கும் இடையே இருந்த ஒரே ஒரு பாலம் அறுபட இருக்கும் காலம்தான் அது. ஆனால் அதே காலத்தில் என்னை? சொல்லு” என்றேன்.

ராகம் இசைக்கச் சொன்ன இசை பாடும் நேரம் அல்ல வேதனையால் வெடும் உள் விருந்து இசையின் எங்கிருந்து தோன்றும்! தோன்ற தந்தான் வேதனையின் கௌரி. சரி என் குழல் எடுத்தேன். சரணம் பண் பிறந்தது.

என் இதய தேவி குழலின் கேட்டுக் கேட்டுப் பூ போனாள். என் குழல் இசை எழும்ப எழும்பச் சொர்ந்துபோயிருந்த அவ் தில் கனிப்பு, குதித்துக் குதிக்கூடாடலாயிற்று. நான் பாடிக்கொண்டே போனேன். சொர்வும் சோகமும் கேள்விட்டு மெல்ல மெல்ல அட (9-ம் பக்கம் பார்க்க)

(11-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஒரு வேளை,

அமைச்சர் சுப்பராயன் படிச் சொல்லாமல் இவெறு யாரேனும் சொன்னால் போரில் போட்டி விடக் கொள்கிறார்கள்.

இருக்காது

இருக்காது, அப்படி லாம் இருக்காது. அவர்களே தான் இசைக்க வேண்டும். சொல்லி இருக்க வேண்டும். ஆச்சரியம் கதை கூறுவது கண்டு அதுபோல் கூறிப் பாட என்று என்னி இருக்காது. எண்ணத்தின் தான் இந்த

வியத்தில்

முடிந்திருக்க வேண்டும், என்ன இரண்டாம் ராஜாஜிய எல்லாரும் அது நடக்கிறதென்றால் அது நடக்காமா? குட்டிக்கதை என்ன சாமானியமான ஆவ்வளவு எளிதானது கூடிவர!

END OF
ISSUE